

I vaatus.

Tegevus areneb platsil fanaatiliselt oma kunstileandunud nukumeistri Coppeliuse maja ees; sealsamas on ka majake, kus asub Franz'i mõrjsa Svanilda.

Svanilda tuleb oma majast. Rutates kokkusaamisele Franziga, juhtub ta parajasti peale, kui see kokketeerib rõdul istuva preiliga. Vihastab sellest ja tõrjub tagasi kõik Franz'i õrnused, — kuidas ta aga olla julenud, olles temaga kihlatud, kokketeerida teise neiuaga! Haliseb oma saatuse üle sõbrannadele ja külavanemale, otsides neilt kaastunnet endale ja hukkamõistmist Franzile. Need arvavad, et löögu käega kõige peale, saagu jälle lõbusaks ja elurõõmsaks, tantsigu. Kuid õnnetu neiu jääb troostitaks. Ta meeli valdab aina kuri kahtlus peigmehe kohta. Lõpuks otsustab küsida rukkipealt, kuidas lugu tõepoolest on Franz'i armastusega. Saadud vastus kinnitab halbu aimdusi: Franz on petis, ei armasta teda.

Nüüd — et näidata ennast seisvana kõrgemal oma õnnetusest ja soovides lämmitada südamevalu ühineb ta sõbrannadega ja vallatleb ning tantsib nendega pea päevaloodeni. Siis lahkub, jookseb koju, otsustades oodata pimedani, et siis veel kord minna ja vaadata oma arvatavat võistlejannat, kes istub rõdul.

Samal ajal ilmub oma majast Coppelius. Teda piirab saik noorimehi, kes teda nokivad ja narrivad. Püüdes neist vabaneda, pillab ta võtme maha, ilma et isegi märkaks. Kaob.

Arvates nüüd tulnud olevat paraja aja, jookseb Svanilda oma sõbrannadega välja teostama oma kavatsust. Kogemata puudub keegi jalg mahapillatud võtmesse, see tõstetakse ja jõutakse arvamisele, et see ainult võib olla Coppeliuse maja võti. Sellesse maija on nad ammu ihanud pääseda, nüüd on juhus selleks võimaluse toonud. Otsustatakse ja minnakse.

Samal ajal vaevab ka Franz'i igatsus läheneda tundmatule preilile, kes istub Coppeliuse rõdul. Arvates, et võimatu on maija pääseda ukse kaudu, kasutab ta juhuslikult leitud redelit ja ronib seda mööda üles.

II vaatus.

Uudishimulikke neidusid ootavad Coppeliuse majas mitmesugused üllatused. Svanildat aga valdab kogu aeg üks ja ainus soov: pääseda silm silma vastu oma võistlejaga. Otsustavalt tõmbab ta katte rõdu eest, kus viimane istub. Põnev ärevus, siis aga — piirita imestus ja rõõm: „tundmatu preili“ on ainult nukk!

Sel silmapilgul tuleb Coppelius koju. Leides oma toa täis võeraid neidusid, ei oska ta, esimesest imestusest toibudes, muud peale hakata, kui kihutab nad välja; ainult Svanilda jõuab peitu pugeda nuku katte taha.

Vanamees ise on oma nukust pööraselt vaimustatud. Ta usub koguni, et see võiks saada elavaks, kui keegi teda hakkaks armastama kui naist. Nüüd, kus Franz aknast sisse ronib ja mingit kahtlust ei jäta selle kohta, kellele ta ebaharilik külaskäik mõeldud, otsustab nukumeister juhust kasutada ja proovi teha. Ta joodab Franz'i täis, nii et see magama uinub ja hakkab ise elustamise katsed tegema. Omas loomisjoovastuses ei märkagi ta, et nuku asemel ta ees istub Svanilda, kes riietunud nuku kostüümi. Lõpuks, leides, et katse hiilgavalt õnnestanud, avaldab ta arvatavale nukule armastust ja palub selle kätt, mis peale Svanilda, soovides lõppu teha kurb-naljakele seisukorrale, päris nuku välja toob ja vanamehele ta eksituse selgitab.

Svanilda ühineb jälle Franziga. Vana Coppelius on aga oma eksitusest ja oma lootuste kokkulangemisest hii sügavalt pörutatud, et meele- märkuseta maha langeb.